

Overweging 20 en 21 januari, de zondag in de bidweek voor de eenheid van de christenen.

De meeste mensen kennen die lezing wel waarin Paulus de gemeenschap van gelovigen die wij kerk noemen, vergelijkt met het menselijke lichaam. Ieder lid heeft daarbij een functie en allen zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden, wil het lichaam gezond functioneren. In het evangelie lezen we dat Jezus in zijn geboorteplaats n.a.v. een lezing van de profeet Jesaja de mensen in de synagoge toespreekt met de woorden: "Het Schriftwoord dat gij zojuist gehoord heb, is thans in vervulling gegaan!"

Door te beweren dat hij door de heilige Geest gezalfd was en een zending heeft gekregen, benoemde hij zichzelf tot de Messias. Vandaar dat hij door de mensen daar weggestuurd werd, omdat zalving alleen voorbehouden was aan koningen en men zijn woorden als een soort godslastering beschouwde. Een profeet wordt inderdaad zelden geëerd in zijn geboorteplaats.

Morgen vieren we de zondag van de eenheid van de christenen. De geplande oecumenische viering gaat helaas niet door vanwege de grote tijdsdruk die de dominees hadden door de samenwerking van protestantse kerken binnen de PKN, geconcentreerd in twee zondagse vieringen in de kerk tegenover de Aldi aan de Middenweg. Iedereen betreurt het, want een gemeenschappelijke viering van christenen is natuurlijk het mooiste wat op deze zondag van de bidweek voor de eenheid van de christenen kan gebeuren. Eigenlijk is dit ook aanleiding voor ons in deze viering om na te denken hoe het met de eenheid van de katholieken onderling staat. Er gebeurt nogal wat in diverse parochies waardoor je die vraag niet kunt vermijden. Hoe zouden veel katholieken in Heerhugowaard reageren als er alleen in de Dionysiuskerk nog gevierd zou mogen worden? Dat zou in menige huiskamer toch stof voor heftige discussies geven en emotionele reacties opleveren.

Nog interessanter zou deze vraag zijn: "Hoe beleven wij in eenheid ons katholiek zijn binnen ons eigen gezin?" Ik zie nogal weinig kinderen en jongeren in de vieringen. Wordt er in alle openheid nog thuis gesproken over katholiek zijn en kerkbezoek. Wie durft dat eigenlijk nog aan? Als je op een feestje heibel wil krijgen, moet je over religie gaan praten, hoor ik vaak. Liever kletsen we maar over auto's, voetbal en verzekeringen; lekker veilig en geen gezeur!

Ik kom hierop, omdat ik een telefoontje van iemand kreeg, die de vormselgroep begeleidt. Ik kwam net terug van een cursus over overeenkomsten en verschillen tussen christendom en islam. Ik heb genoten van de geïnteresseerde rust tussen moslims, protestanten en katholieken, terwijl gezegd wordt dat de god van Israel, de god van de christenen en Allah als schepper voor de moslims dezelfde zijn. Dat het nieuwe testament alleen te begrijpen is vanuit kennis over het oude testament en dat de koran voortdurend verwijst naar de Thora en het nieuwe testament. Dat er veel gemeenschappelijke profeten zijn en dat de vijf hoofdprofeten bij de moslims de volgende zijn: Abraham, Noach, Mozes, Jezus en Mohammed.

Na de pauze als er persoonlijke vragen gesteld mogen worden, is er goede aandacht als er uitleg gegeven wordt ter verduidelijking. Zodra enkele mensen vanuit een bepaalde zendingsdrang over details doorzeuren en hun gelijk willen halen, voel je dat iedereen zich onbehaaglijk gaat voelen. De reden van het telefoontje werd me daarom al snel duidelijk.

Je neemt natuurlijk als ouder je verantwoordelijkheid bij de religieuze opvoeding van je kinderen. De eerste communie gaat nog wel. Een heel circus, maar de kinderen zijn nog volgbaar. Iedereen is blij en de halve familie loopt met cadeautjes op de officiële dag. Het vormsel is van een andere orde. Want pubers zijn tegenwoordig mondig en stellen vragen waarbij je als volwassenen met de billen bloot moet als je moet uitleggen hoe je je katholiek zijn in woord en daad beleeft. Ik heb grote bewondering voor die ouders, want als er geen jeugd in de kerk zit, moeten we ons echt zorgen maken hoe wij met ons religieuze erfgoed omgaan .

Christen zijn is niet gemakkelijk, maar als we het lef hebben het bespreekbaar te maken te beginnen in gezin en bij vrienden, mogen we vertrouwen op de aanwezigheid van de heilige Geest.

Ik raad U aan het kort te houden, een gunstig moment te kiezen bijv. naar aanleiding van een televisie-uitzending of krantenartikel en eerst te gaan praten over zaken waar je het allebei over eens bent en waarom dat zo is. Daarna kom je een volgende keer vanzelf terecht bij de meningsverschillen. Probeer eerst je eigen mening te verwoorden en zoek daarna samen hoe het volgens jullie eigenlijk zou moeten zijn en wat je daaraan zelf kunt doen.

Je zult vaak verrast zijn over de eerlijkheid en wijsheid ook van jongeren, maar hou het oprecht en niet belerend.

Dan mogen we deze lezingen opnieuw lezen en kunnen met opgeheven hoofd de heer prijzen en trots zijn op onze geloofsgemeenschap waar we ons veilig en thuis voelen, die meeleeft in lief en leed. Een parochie die bruisend leeft!

Sjaak Stegers.